

Το κελλάκι του Γέροντος

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,

Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Το κελλάκι του Γέροντος Γαβριήλ στο Κυκκώτικο Μετόχι του Αγίου Προκοπίου, στη Λευκωσία της Κύπρου μας, όσο ευρύχωρο και αν ήταν φαινόταν πολύ μικρό να φιλοξενεί καθημερινά το πλήθος των πνευματικών του παιδιών.

Ήταν ευρύχωρο σαν την αγκαλιά του Γέροντος, που χωρούσε όλους, μικρούς, μεγάλους, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, πλούσιους και φτωχούς, επισκόπους, υπουργούς, βιοπαλαιστές. Η πόρτα του ήταν μόνιμα ανοιχτή, για να δέχεται τον κάθε εμπερίστατο τον κάθε κατατρεγμένο και πονεμένο, τους οποίους και βοηθούσε υλικά και πνευματικά, ελαφρύνοντάς τους το βαρύ φορτίο των καθημερινών ανομημάτων και βιοτικών προβλημάτων.

Ο Γέροντας, πάντοτε προσηνής, πάντοτε χαρούμενος, πάντοτε πνευματοκαθοδηγούμενος, άκουγε, νουθετούσε, έδινε λύσεις, προσευχόταν. Ήταν

ο πατέρας, που γνώριζε τα λογικά του πρόβατα με τα ονόματά τους, τα προβλήματα και τις επιδιώξεις τους, και με ασφάλεια κατεύθυνε κάθε θαλασσομαχούντα στο γαλήνιο λιμάνι του Χριστού μας.

Το κελλάκι του Γέροντος Γαβριήλ ήταν το αναψυκτήριο όλων των κοπιόντων, το καθαρτήριο όλων των σπιλωμένων από συγγνωστά και θανάσιμα αμαρτήματα, το υποχρεωτικό πέρασμα όλων μας, των αποδημητικών πτηνών της παρούσης ζωής προς τις σκηνές του ουρανού. Και τι δεν είδε, και τι δεν άκουσε το κελλάκι αυτό!

Την προσευχή του Γέροντος, να ανεβαίνει ως θυμίαμα στον ουρανό· την επικοινωνία του Γέροντος με Αγίους Αγγέλους· τις ουράνιες ψαλμωδίες, που συνόδευσαν τις ευχαριστίες και δεήσεις του· τους στεναγμούς και τα δάκρυά του για όσους τον παρακαλούσαν να προσεύχεται γι' αυτούς, για τους ενδεείς, για την κατεχόμενη πατρίδα και για το Μοναστήρι του, του Αποστόλου Βαρνάβα, από του οποίου τα αγιασμένα χώματα οι τούρκικες ορδές κρατούν μακριά τους μοναχούς, που αδυνατούν να αναπέμψουν τις καθημερινές δοξολογικές και ικετευτικές υμνωδίες στον ελευθερωτή μας, το φιλόανθρωπο Κύριο Ιησού.

Το κελλάκι του Γέροντος θύμιζε τις συνάξεις των πρωτοχριστιανικών χρόνων, θύμιζε τις «αγάπες» των Αγίων των Ιεροσολύμων. Όλοι εκεί μέσα προσκαρτερούσαν στην προσευχή, στην ανάγνωση εποικοδομητικών γραφών, στην προετοιμασία για τη συμμετοχή στα Μυστήρια της Εκκλησίας και στην κοινωνία των προσώπων.

Εκεί μέσα σφυρηλατήθηκε η διαπροσωπική σχέση όλων μας με το Σωτήρα μας Χριστό και η μεταξύ μας αδελφική εν Χριστώ αγάπη, αφού νοιώθαμε παιδιά του ίδιου πνευματικού πατέρα.

Ατέλειωτες συζητήσεις χωρίς αδολεσχίες η μωρολογίες, τις οποίες επιμελώς ο Γέροντας απέφευγε, θεωρώντας ότι η αδολεσχία συχνά συνδέεται με ευτραπέλεια και αστειότητα, που επιφέρει διάχυση και διασκόρπιση της ψυχής και αποτελεί πάθος, που πηγάζει από την κρυφή η φανερή υπερηφάνειά μας.

Αδολεσχία μόνον φιλόθεη επιθυμούσε ο Γέροντας, αφού η ζωή του ήταν καθαρά χριστοκεντρική και επιθυμούσε όλων μας η ζωή να στρέφεται γύρω από Αυτόν και να έχει θεμέλιο τον ίδιο τον Κύριό μας Ιησού λέγοντας ότι εκτός από Αυτόν «θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται θείναι» (Α Κορ. γ 11) στο κτίσιμο του πνευματικού μας σπιτιού.

Μιμούμενος τον Απόστολο Βαρνάβα, τον έφορο του Μοναστηριού του, που επώλησε τα κτήματά του για τις αποστολικές ανάγκες, ο Γέροντας Γαβριήλ εδαπάνησε όλο τον πλούτο της καρδιάς του, αφού πλούτο υλικό δεν είχε, στην

εσωτερική και εξωτερική ιεραποστολή.

Το κελλάκι του υπήρξε το κέντρο της ιεραποστολικής του δράσεως. Δεν μπορώ να ησυχάζω, μας έλεγε, όταν ξέρω ότι κάπου στη γης μας, κοντά η μακριά μας, υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν, που λιμοκτονούν, που στερούνται και αυτού του αγαθού του πόσιμου νερού.

Η αγάπη του Γέροντα σε όλους μας έμοιαζε με ένα ποτάμι, από το οποίο όλοι αντλούσαμε και πίναμε και ξεδιψούσαμε και η ροή του ποταμού όχι μόνο δεν στέρευε, αλλά ούτε καν μειωνόταν.

Και όλοι νοιώθαμε την ίδια έκφραση αγάπης του Γέροντος, χωρίς διακρίσεις. Αν έδειχνε λίγη αγάπη ο Γέροντας στον καθένα μας, τότε θα υπήρχε περιθώριο συγκρίσεως αγάπης. Επειδή όμως η αγάπη του Γέροντος ήταν σε υπεραφθονία, όλοι αισθανόμαστε κορεσμό αγάπης χωρίς μέτρο συγκρίσεως.

Νοιώθαμε το Γέροντα προσωπικά δικό μας, όπως δικό μας νοιώθουμε και τον Χριστό μας, τον Θεό της κενωτικής και αστείρευτης προς τον καθένα μας αγάπης.

Με την κοίμηση του Γέροντος το κελλάκι του έκλεισε. Το τυπικό του Μοναστηριού επέβαλε το σφράγισμά του μέχρι το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνό του. Για τα πνευματικά του παιδιά, αλλά και για κάθε πιστό που κατέφευγε στο Γέροντα, αυτό το κλείσιμο βάρυνε το πένθος τους. Όλοι έχουν τη χριστιανική πεποίθηση ότι ο Γέροντας μεταβέβηκεν «εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωάν. ε 24).

Όμως δεν παύουν να νοιώθουν ότι είναι «οι ζώντες, οι περιλειπόμενοι» (Α Θεσ. δ 15) και η σωματική έλλειψη του Γέροντος τους επηρεάζει. Πνευματικά ο Γέροντας είναι συνεχώς κοντά τους. Τη σωματική, όμως, έλλειψη πως μπορούν να την αναπληρώσουν; Ασφαλώς μόνο με την πίστη και την εφευρετικότητα της αγάπης που τους ωθεί σε καθημερινή επίσκεψη στην κλειστή πόρτα του κελλιού του και στην απόθεση σ' αυτήν λίγων λουλουδιών, αυτών που τόσο αγαπούσε ο Γέροντας, το άνθος της αρετής και της «εν Χριστώ καινής ζωής».

Εντυπωσιάζει πως όλοι στέκονται μπροστά στη κλειστή πόρτα, προσεύχονται, κάνουν κομβοσχοίνια, ψάλλουν κατανυκτικά «Ζωοδότα Κύριε, την ψυχήν ανάπαυσον, Γαβριήλ του Γέροντος» και αποθέτουν σε αυτήν λίγα λουλούδια επικαλούμενοι τις ευχές του.

Το κελλάκι έκλεισε! Δεν έκλεισαν, όμως, οι ουρανοί, οι οποίοι με την παρρησία του Γέροντος μας στέλνουν πλούσια την ειρήνη της ψυχής και τη δύναμη να πορευθούμε στο δρόμο της ζωής σωστά, σύμφωνα με τις παρακαταθήκες που αυτός μας άφησε και κάτω από τη σκέπη των θεοπειθών ευχών του προς τον Κύριο

του ουρανού και της γης, το φιλόανθρωπο Ιησού μας.

Πηγή: romfea.gr